

«Накрила нічка, та й тихесенька...»

Купчинський Роман Григорович

* * *

Накрила нічка, та й тихесенька,
Земленьку кругом.
Лиш вітер мряки жене злегенька
Над розіспаним лугом.

І до любови накликають
Чарівниченька-солов'ї.
а місяць срібний розтягає
Чарівну пряжу мрій.

Там при окопах на долині
Стоїть поручник молодий.
Йому щохвилі вилітає
Зітханнечко з грудей.

“Спи, дівчино, спи, кохана,
Злоті мрії-сни.
І про мене, голубонько,
Не забудь спірни”.

А там у Львові музики грають,
Танець жваво йде.
Дівочі очі як зорі, сяють,
Любка всіх вперед веде.

І усміхається чарівно,
І клонить голову на грудь.
А сотник просить, сотник молить:
“Кохана, не забудь”.

Сіріє ранок, світла гаснуть,
Тяжіє сонна голова.
А сотник шепче ще до вушка
Прощальнії слова.

“Спи, дівчино, спи, кохана,
Злоті мрії-сни.
І про мене, голубонько,
Не забудь спірни”.

Ударив гранат, як грім гримучий,
Землю розгорнув.

Збудив окопи і ліс дрімучий,
І ставок, що вже заснув.

Там при окопах на долині
Лежить поручник молодий.
Йому потічком випливає
Червона кров з грудей.

І знову стихло все довкола,
Ставок заснув, здрімнувся ліс.
А тільки вітер по соснині
Зітхання тихо ніс.

“Спи, дівчино, спи, кохана,
Злоті мрії-сни.
І про мене, голубонько,
Не забудь спімни”.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/kupchynskyi_roman_hryhorovych/nakryla_nichka_ta_y_tykhesenka